

Χωρίς άμφιβολία βασίζεται ο Γιώργος Ίωάννου σε αντιλήψεις και τάσεις τής άμερικανικής pop, όπως επίσης εξαρτάται από λαϊκά πρότυπα, διακοσμήσεις, παιδικά παιχνίδια, χαλκομανίες κ.τ.λ., αλλά με την ίδια βεβαιότητα μπορεί να παρατηρήσει κανείς, ότι ο ζωγράφος αυτός διαμορφώνει τα δικά του νοήματα από αυτές τις έννοιες και εκφράζει με ένα τρόπο διαφορετικό από εκείνον τής pop και των naïfs το προσωπικό του καλλιτεχνικό αίσθημα. Αυτό άλλωστε είναι και η πραγματική άφετηρία για μια καλλιτεχνική δημιουργία ποιότητας, γιατί το προσωπικό καλλιτεχνικό αίσθημα είναι εκείνο, που μπορεί να οικειοποιηθεί τα διαφορετικότερα εκφραστικά μέσα και να τα μεταβάλει σε προσωπικά εκφραστικά σύμβολα.

Ύστερα ο Γιώργος Ίωάννου δεν έχει τίποτα το «άντικαλλιτεχνικό» στο πνεύμα τής pop. Το έργο του είναι έξ ολοκλήρου καλλιτεχνική κατάφαση και κλασικό στην δομή και την σύνθεσή του. Τα πάντα είναι ύπολογισμένα και τίποτά δεν επαφίεται στην τύχη. Το αποτέλεσμα είναι μια απόλυτα άρμονική συνύπαρξη των πιο διαφορετικών και άλλοπρόσαλλων στοιχείων, τα όποια κατορθώνουν έτσι να διαμορφώσουν την «ατμόσφαιρα» που επιδιώκει ο ζωγράφος.

Η ατμόσφαιρα αυτή είναι αινιγματικού και μεταφυσικού χαρακτήρα. Το έργο είναι ένα Rebus, που μπορεί να έχει ή να μην έχει λύση. Δεν ενδιαφέρει δηλαδή τόσο η λύση του αινίγματος όσο το αίνιγμα αυτό καθαυτό, όσο η επίδραση που μπορεί να εξασκήσει στο συναίσθημα του θεατή. Έτσι μπορεί να υπάρχει ένα σύνθημα οποιουδήποτε τύπου μέσα στο αινιγματικό σύμπλεγμα πολιτικοκοινωνικού ή προσωπικού χαρακτήρα.

Κλασικά σχεδιαστικά προσόντα συνδυάζονται με εξαιρετική χρωματική ευαισθησία. Στην πραγματικότητα και το σχέδιο και το χρώμα είναι μέσα στο αρχιτεκτονικό πρόγραμμα και στην πνευματική ύφή του όλου έργου. Με την ρεαλιστική απόδοση ώρισμένων εκφραστικών μέσων δημιουργείται η έννοια του μαγικού ρεαλισμού. Έδώ δεν υπάρχει ούτε ίχνος ναϊβισμού. Η ζωγραφική σκέψη είναι ύπερβολικά πολύπλοκη και πολυσύνθετη για ένα τέτοιο εκφραστικό τύπο. Έπομένως εκεί που παρουσιάζονται στοιχεία naïfs έχουμε μια ήθελημένη κατάσταση. Ο Γιώργος Ίωάννου πολύ απέχει από το να είναι ένας naïf ζωγράφος. Στην πραγματικότητα εκμεταλλεύεται τον ναϊβισμό όπως ο κlee το παιδικό σχέδιο, για μια έξωπραγματική, σουρρεαλιστική συσχέτιση.

Ο άνθρωπος, αυτό το άλλο αίνιγμα και η μοναξιά του φαίνονται να κυριαρχούν θεματικά. Ο άνθρωπος, ο παράξενος αυτός ταξιδιώτης από την άνυπαρξία στην ύπαρξη προς την άνυπαρξία. Ο άνθρωπος — περιπέτεια — δράμα, άγωνία και πόνος.

Η έκθεση τής «Άστωρ» είναι μια επί πλέον συμβολή στην ελληνική τέχνη του παρόντος και μια απόδειξη του δυναμικού, που χαρακτηρίζει την τέχνη αυτή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Γεννήθηκε στην Άθήνα το 1932. Σπουδές ζωγραφικής και χαρακτηριστικής στην Άθήνα και το Παρίσι. Ταξίδια μελέτης στην Ίταλία, Βέλγιο, Έλβετία, Γερμανία.

Συνεργάτης τής γκαλερί «Isy Brachot» των Βρυξελλών.

Πρώτη άτομική έκθεση το 1959 στην γκαλερί «Ζυγός». Άκολούθησαν άλλες άτομικές παρουσιάσεις: το 1964 στην ίδια γκαλερί, το 1966 στις «Νέες Μορφές», το 1968 στο Musée des Beaux Arts d'Ostende, το 1969 στην «Άστωρ», το 1971 στην γκαλερί «Isy Brachot», Βρυξέλλες.

Έκπροσώπησε την Έλληνική Ζωγραφική στην 35η Biennale τής Βενετίας.

Έλαβε μέρος σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Έλλάδα και στο έξωτερικό. Στο Centre Culturel d'Ostende, Βέλγιο. Στην Grosvenor Galleries, Λονδίνο και Έδιμβουργο. Στο Παρίσι, Άγκώνα, Κύπρο κλπ. Στις γκαλερί «Ζυγός», «Τέχνης», «Νέες Μορφές», «Άστωρ», «Ωρα». Στην γκαλερί «Τέχνη», Θεσσαλονίκη. Στην Στέγη Καλών Τεχνών και Γραμμάτων. Στις Πανελλήνιες εκθέσεις Η, Θ, Ι, ΙΑ, κλπ.

Η εργασία του έχει βραβευθεί σε τρεις Πανερωπαϊκούς διαγωνισμούς που προκήρυξε το Centre Culturel d'Ostende (1965, 1969, 1971), με κριτικές επιτροπές από διεθνούς επιπέδου κριτικούς τέχνης, όπως: R. Penrose, (Λονδίνο), U. Apollonio (Βενετία), Ph. d'Archot (Βρυξέλλες), J. Leymarie (Γενεύη), G. Argan (Ρώμη), A. Hentzen (Γερμανία), F. Mathey (Παρίσι), J. P. Hodin (Λονδίνο), P. Restany (Παρίσι) κ. ά.

Άσχολείται με την μελέτη θεμάτων τέχνης. Έργασίες του έχουν δημοσιευθεί σε Άθηναϊκές εφημερίδες και περιοδικά («Έθνος», «Άλφα» κλπ.).

Έργα του έχουν άγοραστή από το Μουσείο Καλών Τεχνών τής Όστάνδης, το Ύπουργείο Παιδείας, το Ύπουργείο Προεδρίας τής Κυβερνήσεως, την Στέγη Καλών Τεχνών και Γραμμάτων, την Πινακοθήκη τής Ρόδου, το Ίδρυμα Έθνικής Τραπεζής. Επίσης από ιδιώτες συλλέκτες στο Βέλγιο, Ίταλία, Άμερική, Καναδά. Άγγλία, Γαλλία και Έλλάδα.

